

[Krag.]

at jeg i Fjor kritiserede hele Reformens Afsnit om Underholdsbidrag til Børn, fødte i og udenfor Ægteskab, hvad angaar Udvildelsen af Forsorgen til ogsaa at omfatte Børn af Enkemænd. Jeg fremførte de meget betydelige økonomiske Konsekvenser, som dette afgjort vil faa. Jeg paaviste, synes det mig, tilstrækkelig klart, at Beregningen af Udgiftsforøgelsen, som vilde indtræde ved Medtagelsen af Enkemænds Børn, neppe vilde holde Stik, og jeg hævdede, at Konsekvensen af denne Bestemmelse maatte blive, at man gik til en almindelig Børneforsorg, selv hvor Forældrene er i Live, blot deres Indtægt ligger under en vis Grænse. Jeg ved jo godt, at den højtærede Minister under Udformningen af denne Socialreform er meget tilbage for at stille dette Krav, hvis Betimelighed den højtærede Minister for en halv Snes Aar siden var inde paa. Jeg ved meget vel, at den højtærede Minister ikke har ment at kunne fastholde dette; men det vil hurtigt vise sig, at Livet vil være stærkere end Loven og kræve en Udvildelse paa dette Punkt, som i Virkeligheden vil blive Indgangen til Opfyldelse af de yderliggaaende socialistiske Partiers Krav om Samfundets Overtagelse af Børneforsorgen i det hele.

Nu er det jo utvivlsomt saa, at baade hvad det offentlige Støtte til Børn fødte udenfor Ægteskab og til Enkebørn angaar, trænger Lovgivningen til en Reform. I Enkebørnsloven er der jo — hvad ellers i Almindelighed ikke er Tilfældet ved Understøttelseslovgivning — fastsat Trangsgrenser, Formues- og Indkomstgrenser, som Vilkaar for Adgangen til at modtage Støtte til saadanne Børn, som har mistet deres Forsøger, og disse Grenser er utvivlsomt sat ret snævert. Derfor har vi jo ogsaa gentagende paa Rigsdagen i den sidste halve Snes Aar beskæftiget os med disse Spørgsmaal. Men jeg mener rigtignok, at den Maade, hvorpaa den højtærede Minister vil løse Opgaven, gaar videre, end rimeligt er, og videre, end Bærekraften tillsteder, og den er tillige farlig i sine Konsekvenser.

Naar jeg siger, at i Enkebørnsloven er Trangsgrenserne for Opnaaelsen af denne Støtte sat ret snævert, maa jeg føje til, at der jo findes Bestemmelser ogsaa i denne Lov, som i den administrative Udformning i Praksis har ført til Konsekvenser, som ganske afgjort maa siges at være komplet urimelige, og Konsekvenser indenfor denne Lovgivning som paa saa mange andre af den sociale Lovgivnings Omraader — jeg peger paa Hjæpekasselovgivningen som et

straalende Eksempel —, som denne Lovgivnings Fædre overhovedet slet ikke havde tænkt sig Muligheden af. Der staar nemlig i den gældende Lov en Bestemmelse, som siger, at saafremt Enkens Kaar væsentlig forbedres ved Forhøjelse af Indtægt eller Tilvækst af Formue, som ikke skyldes hendes eller hendes Børns Arbejde, saa kan der være Tale om senere at tage Understøttelsen fra hende. Altsaa, hvis hendes Kaar forbedres gennem Indkomst eller Formuetilvækst, som ikke skyldes hendes eget Virke direkte, saa kan Understøttelsen tages fra hende. Mon nu virkelig Enkebørnslovgivningens Fædre har ment, at dette skulde betyde, at hvis en Enke en Gang har faaet Understøttelse til sine Børn, saa er det ganske ligegyldigt, hvorledes ved hendes egen Arbejdsindsats hendes økonomiske Forhold maatte ændre sig; den Understøttelse, hun en Gang har faaet, har hun vedvarende Adkomst til. Jeg føler mig overbevist om, at dertil har man aldeles ikke sigtet ved Lovens Udformning af den Bestemmelse, jeg har tilladt mig at citere. Men indenfor Forvaltningen, indenfor Administrationen er Praksis en anden. Jeg staar her med en Skrivelse fra Socialministeriet af meget ny Dato, en Skrivelse dateret 22. Oktober 1931 til et Byraad, som har nægtet at refundere en Enkebørnsunderstøttelse, som er udbetalt af Københavns Kommune. Den Enke, der her er Tale om, mistede sin Forsøger i Januar 1928. Hun har i Ægteskabet 3 Børn, hvoraf det ældste nu er 13 Aar og det yngste 6 Aar, og hun har fra den 1. Februar 1928 faaet en Understøttelse til disse 3 Børn paa 440 Kr. aarlig. Nu er denne Enke imidlertid en energisk og dygtig Dame. Hun kaster sig over Studier efter Mandens Død, tager farmaceutisk Eksamen og faar Ansættelse i en stor Fabrikvirksomhed, hvor hun har en aarlig Indkomst paa 6 000 Kr. Man skulde da mene det givet under Hensyn til de i Lovgivningen fastsatte Trangsgrenser, ud over hvilke Indtægten ikke maa gaa eller Formuen ikke maa være paa det Tidspunkt, da Enkebørnsunderstøttelsen opnaas — man skulde da synes under Hensyn til, at disse Grenser ligger saa langt under den Indkomst, som vedkommende Enke nu har, at Enkebørnsunderstøttelsen maatte bortfalde. Derfor siger Hjemstedskommunen: nu vil vi ikke længere refundere Københavns Kommune vor Andel i denne Understøttelses Beløb, thi den bør bortfalde. Sagen indankes for Socialministeriet, og dette svarer, at da Stigningen i Enkens Indtægt efter det op-